

Ради Радев

Пиано

Соня Мартъл се бе надвесила страховито над 12-годишния си син.
Каза:

– Джими, този човек ще бъде твой учител по пиано.

Мъжът се представи:

– Здравей, Джими, аз се казвам Самюъл Харт.

– Здравейте, господин Харт.

– Какво трябва да кажеш, Джими. – ледено попита Соня Мартъл.

– Приятно ми е да се запознаем, г-н Харт. – Джими се обърна към майка си. – А сега може ли да си поиграя на компютъра?

– Не. Сега г-н Харт ще те учи да свириш на пиано.

Самюъл Харт запретна ръкави и изгледа хлапето, което стоеше право вдясно от него. Момчето беше с топчеста глава и русолява коса, която вляво на перчема сякаш бе близната от крава. Детето като цяло бе слабичко, с малка уста и някак си нацупено личице. Имаше обло изпъкнало коремче, но иначе телцето му бе слабо.

Учителят по пиано нареди:

– Сега, Джими, аз ще свиря, а ти ще пееш след мен „ла-ла-ла-ла“.

Стаята бе огромна и слънчева. Скъпото пиано, марка „Стенуей“ се намираще в центъра и. По стените висяха картини, а до прозорците бяха подредени умело аранжирани цветя.

Самюъл Харт бе облечен в евтин строг костюм със сив цвят, който му стоеше като униформа. Беше кльощав и дребен човечец със сбръчкано лице и дълбоки умни очи. Учителят обяви:

– Добре. Започваме.

Харт изсвири до.

Джими изпя:

– Ла-ла-ла-ла...

Последва ре.

Джими пя правилно до нотата си, където сбърка.

Изпя я като сол.

Учителят го предупреди:

– Трябва да пееш малко по-високо.

Джими сбърка отново. Този път я изпя малко по-дебело и от ми. Харт не знаеше дали го прави нарочно, или бърка без да иска.

Отново подкани:

– Внимавай, Джими. Не пееш правилно.

Момчето пак сбърка. То дори не разбираше какво се иска от него.

Учителят го предупреди за трети път и дори малко му се скара.

Джими избухна в сълзи и побягна към входната врата.

Когато излезе от къщи, заплака още по-силно.

Соня Мартъл бе висока почти 6 фута, бе чернокоса, черноока и винаги носеше прекалено много грим. Също така бе едра и властна жена, горда със своето положение в обществото.

Соня радостно събщи на своя съпруг Кристофър Мартъл:

– Крис, вчера са снимали Джими във вестника.

– В кой вестник?

– В официалния градски вестник, разбира се – „Ню Лайф“.

– И по какъв повод?

– Ами снимали го как работи на компютър. Бил най-добър по формата за възрастта си, в училище.

– Аха. Ами хубаво.

– Крис!

– Добре. Радвам се за Джими.

Соня уточни:

– Една приятелка е запазила вестника. Обеща да ми го донесе.

Крис деликатно подхвърли:

– Мислех, че ще се радваш повече ако го снимат как свири на пиано.

– И дотам ще се стигне. Вчера, след шестият урок, г-н Харт го похвали.

Кристофър Мартъл бе доста висок/ с два инча повече и от Соня/ и запазен за годините си мъж. Притежаваше дял от една бензиностанция, а се занимаваше също и с няколко други вида бизнес. Печелеше наистина добре. Освен това бе купил на Соня един малък магазин за козметика. Жена му се справяше блестящо с управлението на магазина.

Симпатичната трапчинка върху брадичката на Крис Мартъл се събърчи. Понякога Крис не можеше да разбере болните, дори неистови амбиции на съпругата си спрямо сина им.

Наистина не можеше да ги разбере.

Къщата на семейство Мартъл бе голяма, триетажна и както повечето неща на сем. Мартъл – скъпа.

Ето защо шумът, който се вдигна точно в полунощ не успя да притесни съседите. Свирането на пиано бе заглушено от дебелите тухли, с които бе построен дом Мартъл.

МЕЛОДИЯТА, която огласи къщата в полунощ бе силна, тържествена и донякъде героична. Човек би казал, че наподобява малко Бетовен

или Вагнер, ако музиката не бе някак сама по себе си...

...зла.

Соня Мартъл нахлу бясна в Стаята с Пианото. Бе облечена в лилав халат, набързо наметнат поради внезапното събуждане върху дантелената и нощница.

Всички лампи в стаята бяха включени; нощните също светеха; фенерчета, измъкнати от разни чекмеджета и шкафчета бяха поставени навсякъде и добълнително пламтяха.

Стаята с Пианото бе бляскава.

В центъра и Джими свиреше на пиано. Очите му бяха широко отворени и вперени в една точка. Тялото му почти не се виждаше. Пръстите на ръцете му сякаш се движеха самостоятелно.

– Джими! Престани веднага!

Момчето продължи да свири. Като че ли не обръщаше внимание на виковете.

Соня отиде при Джими. Хвана го за раменете и го разтърси.

– Престани веднага!

Крис Мартъл влезе в стаята, рошав и сънен. Бе облечен в бели измачкани боксерки и потник, от който раменете му изглеждаха заострени и щръкнали.

Джими спря да свири и постепенно се осъзна. Сякаш излизаше от хипноза. После се обърна към майка си, която го засипваше с упреци и заплахи.

Невинно каза:

– Нали искаше да свиря, мамо?

На следващия ден Соня направи забележка на учителя по пиано. Според нея, г-н Харт не би трябвало да учи Джими на мелодии, които не са съвсем подходящи за дете на неговата възраст.

Самюъл Харт отвърна, че Джими може да възпроизведе само определени ноти и все още не е в неговите възможности да изсвири каквато и да е мелодия.

Соня уточни:

– Искате да кажете, че не сте показвал на Джими никакви тържествени маршове или... реквиеми?

– Не, госпожо Мартъл. Освен ако „Малка нощна музика“ или „На Елизе“ могат да се нарекат реквиеми.

Гласът на Соня прозвуча неуверено.

– Все пак мисля, че трябва да поразредим уроците по пиано. Имам чувството, че Джими ги прие твърде насериозно.

Самюъл Харт си тръгна силно поздразнен от капризите на богаташите.

На следващата вечер всичко се повтори. Точно в полунощ Джими пак засвири своята ужасна мелодия.

Родителите му отново нахлуха стреснати в Стаята с Пианото.

Този път Джими бе намерил отнякъде и два сребърни свещника, в които горяха дълги бели свещи. Ведно с всички лампи и фенерчета, които светеха, най-вероятно отвън стаята изглеждаше като Александрийския Фар.

„Какво ще си помислят съседите“, уплаши се Соня. После огледа подозрително белите дантелени пердета, поставени върху прозорците. Едва ли успяваха да прикрият всичката тази светлина, ако някой гледаше отвън.

„Ами шума“, каза си Соня. „Съседите сигурно ще си помислят, че правим оргия.“

Соня отиде и разтърси Джими. Не му удари шамар, както би направил някой друг, по-строг родител. Никога не би го ударила.

Джими спря да свири. Отново имаше вид на човек, който излиза от транс.

На следващия ден Соня звънна на г-н Харт да дойде, макар, че по програма Джими нямаше урок. На учителят по пиано му бе платено за двацет урока. После Соня го уведоми, че е освободен и вече не е необходимо да идва за да преподава на Джими.

Самюъл Харт понечи да върне чат от възнаградението, но му бе казано да го задържи.

Соня Мартъл проведе сериозен разговор със сина си.

Бе внимателна, но категорична.

– Джими. – заповяда тя. – За срок от един месец не искам да се доближаваш до пианото.

– Добре, мамо.

– Разбра ме правилно, нали? Трийсет дена не искам да се доближаваш до пианото, нито да го пипаш, особено да свириш на него.

– Дадено.

– Ако тази вечер отново ни събудиш, ще накарам тати да заключи някъде монитора на компютъра.

– Нали обещах вече. – гласът на Джими звучеше жално.

– Освен това ще ти забраня да излизаш след училище и ще гледаш

Пиано

телевизия най-много по половин час дневно.

– Разбрах. Повече няма да свиря.

2.

Някъде към полунощ Соня се събуди. Погледна светещите зелени стрелки на скъпия швабски будилник. Имаше няколко минути до дванайсет.

Соня се помъчи да задреме, но не можа. Крис спеше до нея с отворена уста и лекичко похъркваше. Соня го погледна със завист заради здравия сън.

Точно в дванайсет мелодията зазвуча наново. Бе страшна и силна, така кълтеше, че Крис се събуди, подскочи и си удари главата в таблата на семейната спалня. Изруга сънено и изломоти:

– Някой вече ще яде бой.

– Двамата почти едновременно наметнаха халати и тръгнаха към Стаята с Пианото.

В този момент се чу трясък.

/пред очите на Соня изникна затръшващ се капак на ковчег/
Разнесе детски писък, напомнящ животно прегазено на пътя.

Соня и Крис се затичаха.

Крясъците зачестиха и станаха по-силни.

Соня влезе в Стаята с Пианото и видя Джими. Ръцете му бяха облеени в кръв до лактите. Капакът на пианото бе затворен и тъмнееше, покрит от лъскавата червена течност, която капеше и по пода.

Пръстите на Джими, с изключение на палците, бяха отрязани.

– А-а-а! Боли, мамо, боли! – крещеше Джими.

Соня се втурна към детето. Сълзи изпълниха очите и. Соня хвана ръцете на Джими и ги огледа. Капакът на пианото бе паднал. И бе откъснал пръстите на детето почти изцяло. Само двата палеца бяха почти незасегнати.

Крис изтича до банята и се върна с аптечка. Беше я изтръгнал от стената, където обикновено си стоеше. Двамата със Соня започнаха да превързват ръцете на Джими, но тя го избута и заповяда:

– Повикай линейка! Аз ще превържа Джими.

Приеха Джими в спешното отделение на най-близката болница – „Стефани Ейнджъл“.

Лекарят дежурен в момента, дръпна Крис настрана. Каза сериозно:

– Господин Мартъл, ние ще се погрижим за Джими. Искам да ви

помоля да се приберете вкъщи. И веднага да потърсите отрязаните пръсти на детето. Колкото се може по-бързо!

– Какво?

– Не ме ли чухте? Искам да се приберете вкъщи, да намерите пръстите и да ги донесете. С вас ще дойде сестра Филипс.

За да се погрижи за правилното им съхранение при пренасянето.

На Крис му просветна малко.

– Мислите, че ще можете да ги ... зашиете?

Лекарят кимна.

– Да. Има голяма вероятност да направим ръцете на сина ви такива, каквито са били преди инцидента. Да станат едно към едно.

Крис извика такси. С него дойде късо подстригана, червенокоса и луничава медицинска сестра. Тя обясни, че я праща д-р Хардимът.

Соня остана в болницата.

Крис повдигна с парцал кървавият капак на пианото. Белите клавиши бяха станали розови. По тях имаше и полутечни локви от спекла се кръв. Черните клавиши пък изглеждаха още по-тъмни.

Пръстите на Джими ги нямаше. Сестра Филипс започна да се суети и да оглежда навсякъде около пианото. Изглеждаше делова, явно изобщо не се притесняваше.

„Сигурно вече е виждала повече кръв от пенсиониран касапин“, неочаквано и за него си помисли Крис.

Мобилният му извънтя.

Беше Соня.

– Ало, Крис, намерихте ли...

– Не още. Как е Джими?

– Лекарите спряха кръвта. Казват, че е в шок и сигурно ще му направят няколко операции. Но опасност за живота му... /Соня се запъна/ ...почти нямало. Крис, трябва да намериш пръстите на Джими.

– Не можем.

– Ела ти в болницата. Аз ще дойда да ги потърся. Лекарите казват, че могат да ги зашият.

– Не мога да ги намеря. Май наистина ще е най-добре да направим както ти казваш.

Гласът на Соня потрепери, после тя каза:

– Още нещо, Крис. Лекарите казват, че раните по ръцете на Джими са като от гладко срязване. Твърдят, че капак на пиано може да смаже

или притисне нечии пръсти, но не може да ги отреже.

Соня се разрида и връзката прекъсна.

Следващите няколко часа Крис прекара в болницата. Сегиз-тогиз минаваше някоя сестра, която го информираше за състоянието на Джими.

Соня звънна на няколко пъти. Каза, че е надникнала във всяко кътче на Стаята с Пианото, че почти е разглобила проклетия инструмент, но пръстите на Джими ги нямало. Сякаш били изчезнали безследно.

При последното позвъняване на Соня Крис и предаде, че лечението на Джими върви добре. Тогава Соня се закани, че когато всичко свърши, лично ще насече с брадва проклетото пиано.

Около девет на следващата вечер дойде новият дежурен лекар на отделението. Седна на пейката до Крис и каза настоятелно:

– Господин Мартъл, опасността за живота на Джими вече премина. Сега искам да се приберете вкъщи, да хапнете и да поспите.

– Не и преди да видя сина си, докторе. Може ли?

– Разбира се. В момента Джими спи заради обезболяващите. Обещавате ли след като го видите да се приберете у дома и да си починете? Утре сутринта може да дойдете пак.

– Добре. – обнадеждено обеща Крис.

Джими изглеждаше някакси прозрачен върху болничното легло. Беше бледен, сигурно поради голямата загуба на кръв. На дланите му сякаш бяха намотани футболни топки от бинт. Имаше две системи, свързани към сгъвките на ръцете му. Едната банка бе пълна с кръв, а другата – с някакво лекарство. Стаята бе пропита с неизменната псевдо-амонячна болнична воня.

Джими изглеждаше неизменно спокоен и гръдния му кош се повдигаше равномерно.

Всичко като че ли бе наред.

3.

Соня посрещна Крис на входната врата. Той я успокои с думите, че синът им се възстановява.

Крис отиде да претършува още веднъж Стаята с Пианото. Соня бе забърсала цялата кръв от инструмента. Пръстите на Джими ги нямаше.

Двамата съпрузи поръчаха храна по телефона. Вечеряха в почти пълно мълчание.

След това Крис и Соня отидоха да си легнат. Бяха изморени, притеснени и тъжни и веднага успяха да изпаднат в нещо като полусън.

Незнайно след колко време гу събуди звъна на телефона.

Двамата изтичаха до апарата. После се спогледаха. Никой от тях не искаше да вдигне слушалката.

Соня се пресегна и взе телефона.

След малко очите и се напълниха със сълзи. Слушалката падна от ръката и и се удари глухо в пода. Крис я взе и я постави на място.

Соня го прегърна, като се тресеше цялата.

– Крис... те казаха, че Джими е починал. Получил внезапен кръвоизлив.

Крис усети как и неговите сълзи се отприщват. Двамата със Соня се строполиха на един кожен диван в хола. Прегърнати.

Внезапно от Стаята с Пианото се разнесе мелодия.

Крис Мартъл тръгна нагоре по стълбището към стаята, откъдето се чуваше музиката. Бе отчаян. Не можеше да си представи кой или какво свири в Стаята с Пианото.

Мелодията бе същата като тази, с която ги будеше посреднощ синът им.

Но Джими бе мъртъв.

Крис отвори вратата на Стаята с Пианото.

Соня чу мъжа си да крещи. Викът му бе изпълнен с ужас. Соня се затича бързо по стълбището и влезе в стаята, откъдето се чуваше мелодията.

Вътре Крис се бе опрял до стената,

Крещеше

И гледаше

Пианото.

Соня също погледна натам. През прозорците влизаха достатъчно

лунни лъчи. Те осветяваха пръстите, свирещи на пианото. Пръстите висяха във въздуха и на лунната светлина изглеждаха бели като мрамор, бели като самите клавиши; палците липсваха и поради това свирещите неща бяха осем на брой.

Осем детски пръста.

КРАЙ

© 2002 Ради Радев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1880>]